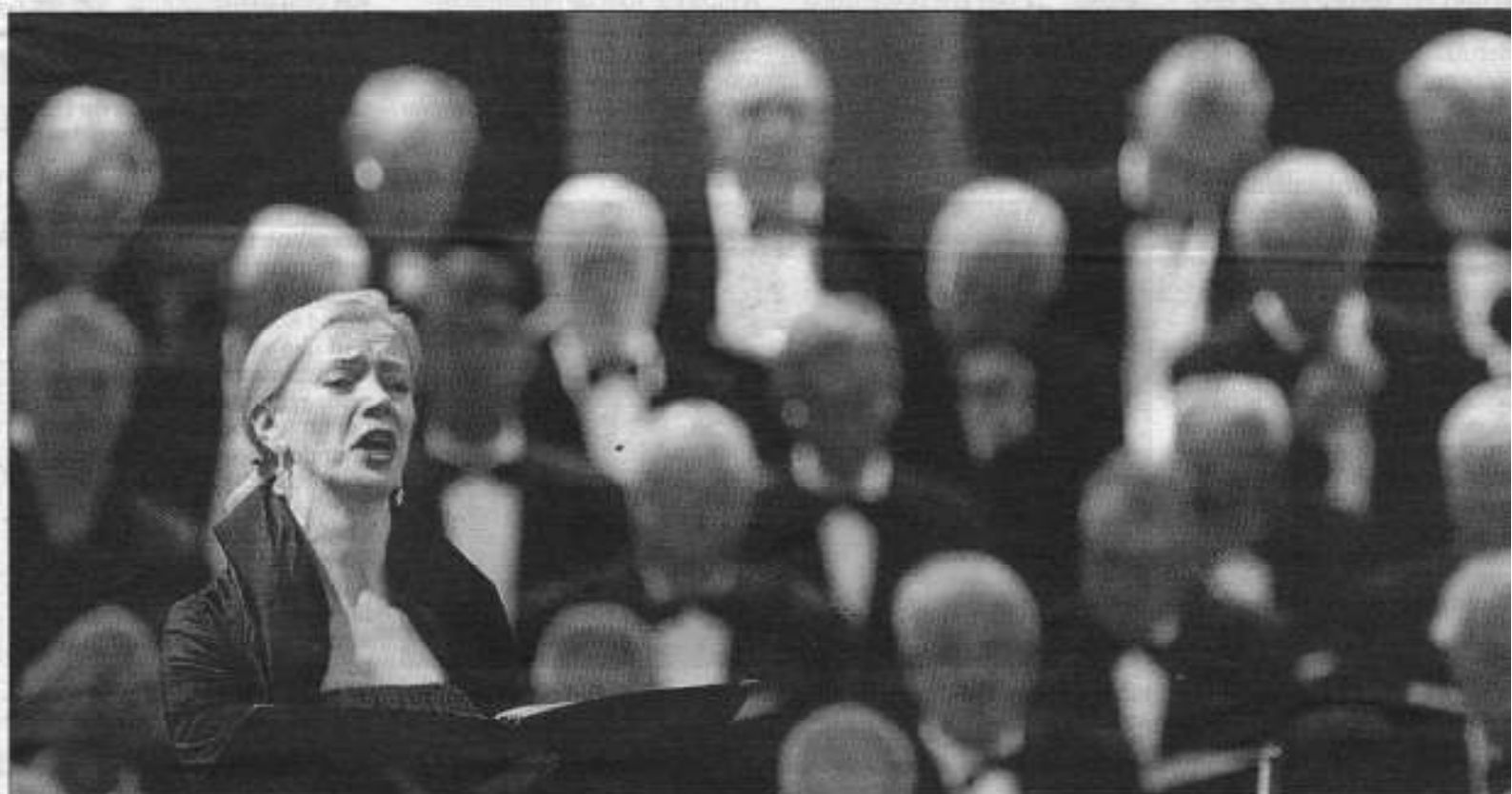


Aurora breekt lans voor Haydns Jahreszeiten



Soliste Clara de Vries zingt bij het najaarsconcert van Toonkunstkoor Aurora in de St. Jansbasiliek.

foto Ramon Mangold/het fotob

KOOR

- Najaarsconcert Toonkunstkoor Aurora o.l.v. Ad Vergouwen.
- Gehoord op zondag 21 november 2010 in de St. Jansbasiliek, Oosterhout

Op het concertpodium is het wereldlijke oratorium *die Jahreszeiten* van Haydn niet zo vaak te horen, in tegenstelling tot zijn religieuze tegenhanger *die Schöpfung*. In een volle Sint Jan durfde Aurora het gisteren gelukkig wel aan: het werd een middag vol muzikaal plezier. Het koor werd terzijde gestaan door het prima spelend Dordts Ka-

merorkest en drie ervaren vocale solisten.

Haydn schreef dit oratorium nadat baron Gottfried van Swieten hem een tekst had voorgelegd, een bewerkte versie van *The Seasons* van James Thomson. De tekstdichter had er drie personen aan toegevoegd: boer Simon, dochter Hanne en vriendje Lukas.

Zo kon het dienen als basistekst voor een oratorium. Op idyllische wijze bezingt de tekst het leven van de landman en laat daarbij de vier seizoenen van het jaar aan bod komen met zijn tijdgebonden elementen. Elk jaargetijde begint met een orkestrale inleiding als een klein maar boeiend symfonisch gedicht.

Het werk is beeldend geschreven, bij het luisteren zie je de gebeurtenissen gewoon voor je. Haydn had

beslist een muzikale toverdoos waaruit hij naar hartelust kon putten: bij hem zijn ochtendnevel en zonsopgang net zo gemakkelijk herkenbaar als het kwaken van kikkers of het blaffen van honden. Paukengeroffel maakt de onweerscène dreigend, de jacht klinkt als een spannende achtervolging, met hoorns die het publiek overtuigend de oren van het hoofd blazen.

Kortom, het was een uitstekende uitvoering, want de luisteraar kan zulke beelden alleen maar voor zijn geestesoog halen als alles muzikaal en technisch in orde is, en dat was het. Aurora blijkt opnieuw een goed oratoriumkoor met een stabiele klank, de koorzangers zingen zuiver, zelfs bij de hoogste tonen, en het orkest brengt deze ingewikkel-

de partituur goed over het voetlicht.

Van de solisten beviel tenor Aart Mateboer me het meest; bij recitatief *In grauen Schleier* (Lente) liet hij horen dat zijn stempalet bijzondere pastelkleuren bevat.

Samen met sopraan Clara de Vries vormde hij een lieflijk paar bij *Welch ein Glück ist treue Liebe* (Herfst).

Haar stralende hoogte en zijn lichte soepele klank klonken mooi samen. Het koor had een dankbare taak en wist ook de moeilijkste fugatische koorgedeelten doorzichtig te houden.

Misschien het enige nadeel van de middag: het was een tamelijk lange zit, maar wie klaagt daar nu over bij zulke perfecte muziek?

Annemiek Vogels